

Bł. Fryderyk Ozanam

Fryderyk Ozanam urodził się 23 kwietnia 1813 roku w Mediolanie. Gdy miał 9 lat, rozpoczął naukę w kolegium w Lyonie. W 1813r. podjął studia w Paryżu, gdzie musiał skonfrontować się z obojętnym religijnie środowiskiem. Wsparcie uzyskał w domu uczonego Andrzeja Ampera, który podsycił wiarę młodego studenta. Fryderyk przyłączył się do studenckiej grupy przeciwstawiającej się profesorom zwalczającym katolicyzm. Był zwolennikiem zaprowadzenia sprawiedliwości społecznej przez miłość Boga i bliźniego. Dążył do przywrócenia wiary, przez sprzeciwianie się popularnemu wówczas antyklerykalizmowi i propagowanie miłosiernego życia religijnego. Odpowiedzią na te potrzeby było utworzenie w 1833r. stowarzyszenia pod nazwą Konferencje Świętego Wincentego a' Paulo. Stowarzyszenie opierało się na działalności charytatywnej i współpracowało z Siostrami Miłosierdzia, w tym czasie głównie z siostrą Rozalią Rendu, która wskazała młodym studentom na czym polega zorganizowana służba ubogim. Fryderyk całym sercem oddawał się działalności charytatywnej, w każdym potrzebującym widział Chrystusa, mówił: *„Powinniśmy upaść im do stóp i powtórzyć za Apostołem: Pan mój i Bóg mój”*.

Fryderyk w 1836 r. uzyskał doktorat z prawa, a następnie wrócił do Lyonu, gdzie pięć lat później uzyskał doktorat z literatury oraz otrzymał nominację na profesora. W 1841 r. zawarł małżeństwo z Amelią Soulacroix, z którego 4 lata później przyszła na świat córka Maria. Fryderyk w dalszym ciągu angażował się w Konferencje św. Wincentego. Rozpoczął także wydawanie pisma „L' Ere nouvelle”, w którym to propagował idee demokracji chrześcijańskiej. W 1849 r. opublikował swoje główne naukowe dzieło, a wkrótce po tym zachorował na gruźlicę. Zmagając się z chorobą, 23 kwietnia 1853r., ofiarował się Bogu w żarliwej modlitwie:

„(...) Panie, chcesz, abym Ci oddał samego siebie. „W zwoju księgi napisano o mnie abym spełnił Twoją wolę, Boże. Wtedy rzekłem: Oto idę.” Idę, bo Ty mnie wzywasz i nie mam prawa narzekać. Dałeś mi 40 lat życia. Jeżeli spoglądam na nie z płaczem, to z powodu moich grzechów. Popelniając je, odmawiałem Ci posłuszeństwa. Jeżeli natomiast rozważam łaski, jakimi mnie ubogaciłeś, to wspominam te lata z wdzięcznością. Jeżeli teraz przykuwasz mnie do łóżka na resztę moich dni, to nie wystarczy ich, bym należycie podziękował Ci za dni, które przeżyłem. Jeżeli słowa, które teraz zapisuję, będą ostatnimi w moim życiu, niech staną się one hymnem na cześć Twojej dobroci.”

Życie Fryderyka Ozanama było, jak napisał C. Guasco, trylogią miłości: w szerzeniu kultury, w uprawianiu polityki i w działalności społecznej. Troszczył się o pokorną służbę ubogim i miłość, która *„Zawsze powinna spoglądać w przeszłość”*. Zmarł 8 września 1853 r. w Marsylii. W poczet błogosławionych został zaliczony 22 sierpnia 1997r. przez papieża Jana Pawła II.